

meele, et tema nüüd oma kurwa meelelisele isale üht paremat eluforda mõis valmistada ja pidi valmistama. Nuttu astus tema koopast välja. Väljas oli jenni raske lõue-pilve tõusnud. Wälk paistis ja mürin kärgatas lorruga, marutuul puhus üle saare, raske wihm woolas maha. Folker pidi koopasse tagasi pugema, kunni maru üle läinud oleks. Hirmuga mõtles tema oma ülsiku isa peale. Kuida wälkus hirmuwärin läbi tema teha, kui koduteele läinud ja selle uheti juure jõudnud oli, mille taga isa maja seisis! Majast ei olnud muud järel, kui kuumaw prügi-hunnik ja isa, waene isa, kes ennast ise aidata ei suutnud, oli langema puru alla jäänud, oli ära põlenud. Ärskus kurwastuses ja ahastuses langes noor mees muru peale maha. Nüüd oli tema aina üksi maa peal ja teda waewas mõte, et tema oma leidust peites oma isat oli abita jätanud. Kuumas palwes tõstis tema oma südant Jumala poole, oma pattu kahjettetes. Seal ei olnud jo kedagi, kellele tema oma ahastust oleks kurta wõinud, kui kõikide nägija, kes aga ka kõikide fiinitaja on.

See oli üks raske elu, mis nüüd algas. Üksi istus Folker onnis, mida waewaga üles ehitanud, oma elu üle ja waadi mõistatava pealkirja üle järel mõteldes. Tema rindus aga fiinitas

ennast nõu, mitte wävida, kunni tema seda läsku, mida Kõigefõrgema juhatuses pidas, ära mõistnud ja täitnud oleks. — Et tema ise selle pealkirja tähendust välja arvata ei suutnud, siis wõttis tema nõuaks, oma waga ja targa sõbra Ansgari juures juhatusst otsida. Sellepärast matistis tema koopa kinni, kus kulla-waak sees oli, ja kui kewadel Emdeni kaupmehed jälle senna tuliwad, siis müüs tema kõik omad loomad nendele, wõttis natuke leitud kullast ja sõitis suurele maale, Ansgarit otsima.

Pea oli Volkumi klooster leitud, aga wana munk oli suremas. Ansgar suutis küll veel leitud wara saladust ja pealkirjast kuulda, pidas ta kõiki Jumala juhatuses, temal oli ka veel jõudu noorele mehele ära seletada, et õnne otsimine leitud wara mõistlikku tarwitamist tähendab, aga kui tema teise kirja tähendust armas leidnud olema ja seda oma filma lähimisega noorele mehele näitab, siis mõis tema ainult veel ütelda: „Otsi neid . . .“. Seal waitis, mõlad liikujawad veel tasakesti; wana truupi mehe film kustus. Mõistatuse mõistmist oli tema teise ilma kaasa wõtnud.

Kurwa südamega saatis Folker teda wiimasele rahu-paigale. Nüüd oli kõik nõuu otsas, wiimane nõuuandja oli lahkunud. Tema kurwastus oli seda suurem, et tema wana munga filma wiimastest